

Beş Büyük Tehlike!

- ⚡ Dinsizlik
- ⚡ İslâm Dünyasını İhmal
- ⚡ Particilik Tarafgirliği
- ⚡ Halk Partisinin İktidara Gelmesi
- ⚡ İrkçılık (Menfi Milliyetçilik)

İttihad İlmî Araştırma Heyeti Tarafından Hazırlanmıştır

BU VATAN İÇİN
5 BÜYÜK
TEHLİKE
VE
ÇARE-İ YEGANESİ

Risale-i Nur Külliyyatından
Derlenmiştir

GİRİŞ

Bu memleket için en büyük tehlike nedir? Diye sorulduğunda elbette herkes kendine göre değerlendirmede bulunacaktır. Fakat bu değerlendirmenin gerçeğe uygun olması gerekir. Anadolu'da bin yıldır hakim olan dindar, müslüman Türk milletidir. Bu milletin bütün tarihî başarıları ve dünyadaki yeri de İslâm ile anılmış ve öyle bilinmiştir.

Son yüzyılda ise, “asil ve masum” Türk milletini, İslâm öncesi hayata döndürülmesi için “Avrupa kâfirleri” ve “Asya münafıkları” ortak çalışmaya girmiştir. Bu ifsad hareketine karşı, gönüller fatihi büyük Üstad Bediüzzaman Hazretleri, yazmış olduğu eserler ve hayatıyla, ortaya koyduğu hizmetlerin şahitliğiyle İslâm'ın **“sönmez ve söndürülmez bir nur olduğunu”** isbat ederek

mukabele etmiştir. Yazmış olduğu imanî eserlerinin beraberinde başka memleketin hali hazır durumu ve istikbaliyle alâkalı tavsiyelerini, ikazlarını da ifade etmiştir.

Bediüzzaman Hazretleri, 1925 yılındaki Şark Hadisesi üzerine Batı Anadolu'ya nefyedilirken **“Aman Efendi Hazretleri bizi bırakıp gitme. Müsaade buyur sizi göndermeyelim. Arzu ederseniz Arabistana götürelim.”** diye yalvaran silâhlı gruplara, ahaliye ve ileri gelen zatlara: **“Ben Anadolu'ya gideceğim, onları istiyorum.”**» (T:151) diye cevap vererek bu vatanda kalmış ve mücadelesine devam etmiştir.

Yani Bediüzzaman Hazretleri hayatı boyunca bu tarz fedakarlıklarla **şahsî rahatını değil milletin selâmetini düşünen** bir şahsiyet olduğunu ortaya koymuştur.

“MEKKE’DE OLSAM BURAYA GELİRDİM”

Bediüzzaman’ın yıllarca çeşitli zulüm ve sıkıntılar çekmesine tahammül edemeyen bir eski Mebusa verdiği cevapda, O’nun bu vatana ve topraklara bakışını göstermesi bakımından mühimdir.

«Senin mektubunda benim istirahatimi ve eğer iktidarım olsa, benim Şam ve Hicaz tarafına gitmeme dair sizin hükûmet-i hazıraya müracaat maddesi ise:

Evvelâ: Biz, imanı kurtarmak ve Kur’ana hizmet için, Mekke’de olsam da buraya gelmek lâzımdı. Çünkü en ziyade burada ihtiyaç var. Binler ruhum olsa, binler hastalıklara mübtela olsam ve zahmetler çeksem, yine bu milletin imanına ve saadetine hizmet için burada kalmağa

Kur’andan aldığım dersle karar verdim ve vermişiz.» (E:195)

Bu beyanlar bize memleketimizin ne kadar mühim bir hizmet yeri olduğunu ve bu milletin de dünya durdukça dinini ve imanını koruyacağını ve kararlılığını göstermektedir.

TEHLİKE-1

DİNSİZLİK

Dine hizmette ve dinin korunmasında Nur Talebelerine büyük vazifeler düştüğünü beyan eden Said Nursi Hazretleri 1945-1947 de yazdığı mektubda der ki:

«Risale-i Nur ve hakiki şakirdleri, elli sene sonra gelen nesl-i âtiye gayet büyük bir hizmet ve onları büyük bir vartadan ve millet ve vatanı büyük bir tehlikeden kurtarmaya çalışıyorlar.» (E:21)

Risale-i Nur Külliyyatında, birinci en büyük tehlike olarak dinsizlik gösterilir. Şöyle ki:

«Biz, Risale-i Nur'la, **bu memleketin ve istikbalinin en büyük iki tehlikesini** defetmeye çalışıyoruz ve bilfiil çok emarelerle, hattâ mahkemede de kısmen ispat etmişiz.

Birinci tehlike: Bu memlekette, hariçten kuvvetli bir sûrette girmeye çalışan **anarşiliğe** karşı sed çekmek.

(E: 128)

Aynı mânâda, hem tehlikeyi hem çareyi gösteren bir başka ifade...

«Şimdi bu zamanda en büyük tehlike olan **zendeka ve dinsizlik ve anarşilik ve maddiyunluğa** karşı yalnız ve yalnız tek bir çare var.

O da **Kur'ân'ın hakikatlerine sarılmaktır.** Yoksa koca Çin'i az bir zamanda komünistliğe çeviren musibet-i beşeriye, siyasî, maddî kuvvetlerle susmaz. Yalnız onu susturan hakikat-i Kur'âniyedir.» (Em: 54)

Üstad Hazretleri bir mahkeme müdafaasında bu memleket için menfî cereyanları şöyle sıralar:

«Dinsizlik veya komünistlik veya anarşistlik veya pek eski ifsad komitecilik veya menfî Turancılık gibi...» (Ş:286)

Ahırzamanın müthiş şahsı olan Deccal'ın, sistemini dinsizliğe dayandıracağını belirten aşağıdaki beyan çok dikkat çekicidir. Şöyle ki:

«Deccal'ın şahs-ı surîsi insan gibidir. Mağrur, firavunlaşmış, Allah'ı unutmuş olduğundan; surî, cebbarane olan hâkimiyetine, uluhiyet namını vermiş bir şeytan-ı ahmaktır ve bir insan-ı dessastır. Fakat şahs-ı manevîsi olan dinsizlik cereyan-ı azîmi, pek cesîmdir.» (M:58)

TİCARET VE ASAYİŞ İÇİN DE DİNİ HAYAT GEREKLİDİR

Dinî terbiyenin dışında yetiştirilen insanların hem idare bakımından, hem iktisadi hayat bakımından daha büyük sıkıntılar getireceğini beyan eden Said Nursi Hazretleri, zamanın hâkim olan zihniyetine şu ihtarda bulunur:

«Acaba bu ehl-i bid'a ve doğrusu ehl-i ilhad, bu dinsizlikte hangi menfaati buluyorlar? Eğer idare ve asayişi düşünüyorlarsa; Allah'ı bilmeyen dinsiz on serserinin idaresi ve şerlerini def'etmesi, bin ehl-i diyanetin idaresinden daha müşkildir. Eğer terakkiyi düşünüyorlarsa; öyle dinsizler idare-i hükûmete muzır oldukları gibi, terakkiye dahi manidirler. Terakki ve ticaretin esası olan emniyet ve asayiş kırıyorlar. Doğrusu onlar, meslekçe tahribatçıdırlar. Dünyada en büyük ahmak

odur ki, böyle dinsiz serserilerden terakki ve saadet-i hayatiyeyi beklesin.» (M:438)

DİN DIŐI HAYATIN TEHLİKELERİNE KARŞI İKAZLAR

Bediüzzaman Hazretleri 1940'lı yıllarda yazdığı bir mektubta, yirmi senedir memleketin idaresinde tatbik edilen programın neticeleri, fertte ve cemiyetteki bozulmasıyla başladığını ve giderek dehşetlenip devam edeceğini haber verir:

«Şeriat-ı Muhammediye (A.S.M.) olan sedd-i Kur'anînin tezelzülüyle de Ye'cüc ve Me'cüc'den daha müdhiş olarak ahlâkta ve hayatta zulmetli bir anarşilik ve zulümlü bir dinsizlik fesada ve ifsada başlıyor.» (K:149)

Bediüzzaman Hazretleri, memleketimizde başgösteren dinsizlik hareketini ve mensuplarını **“ehl-i ilhad”** veya **“mülhidler”**

tabiriyle ifade eder ve Şu dehşetli hadiseyi haber verir:

«Eğer Ankara'da hâkim olan Halk Partisi, oraya giden Risale-i Nur'un kuvvetli kitablarına karşı inad etse ve musalaha niyetiyle himayesine çalıŐmazsa, bizim en rahat yerimiz hapistir ve mülhidler, bolŐevizmi zındıka ile birleŐtirdięine alâmettir ve hükûmet onları dinlemeğe mecbur olur. O zaman Risale-i Nur çekilir, tevakkuf eder, maddî ve manevî musibetler hücumu baŐlarlar.» (Ő:337)

KOMÜNİSTLİK VE MASONLUğA KARŞI ÇARE

Kökü dıŐarıda olan iki cereyanın (Komünistlik ve Masonluğun) bu millete musallat olacağını ve bazen birleŐerek müslümanları baskısı altına alacağını beyan eden Said Nursi Hazretleri der ki:

«Hariçte iki dehşetli cereyana karşı bu kahraman millet, Kur'an kuvvetiyle

dayanabilir. Yoksa küfr-ü mutlakı, istibdad-ı mutlakı, sefahet-i mutlakı ve ehl-i namusun servetini serserilere ibahe etmesini âlet ederek dehşetli bir kuvvetle gelen bir cereyanı durduracak; ancak İslâmiyet hakikatiyle mezcolmuş, ittihad etmiş ve bütün mazideki şerefini İslâmiyette bulmuş bu millet dayanabilir. Bu milletin hamiyetperverleri ve milliyetperverleri, herşeyden evvel bu mümteziç, müttehid milliyetin can damarı hükmünde olan hakaik-i Kur'aniyeyi terbiye-i medeniye yerine esas tutmak ve düstur-u hareket yapmakla o cereyanı durdurur inşâallah.» (E:218)

RİSALE-İ NUR RESMEN YAYINLANMALI

«Dehşetli beladan birisi: Hristiyan Dinini mağlub eden ve anarşiliği yetiştiren, şimalde çıkan dehşetli dinsizlik cereyanı bu vatani manevî istilâsına karşı Risale-i Nur

bir sedd-i Zülkarneyn gibi bir sedd-i Kur'anî vazfesini görebilir.» (M:482)

Maddiyunluk dinsizliğine karşı, Kur'an tefsiri olan Risale-i Nur Külliyyatı yıllardır vazife yaptığı gibi, İslâm Dünyasının muhabbetini de bize kazandırmaya büyük bir vesile olduğunu Bediüzzaman Hazretleri şöyle ifade eder:

«Avrupa'da istilâkârane hükmeden ve edyan-ı semaviyeye dayanmayan dehşetli cereyanın istilâsına karşı Risale-i Nur hakikatları bir kal'a olduğu gibi, âlem-i İslâm'ın ve Asya Kıt'asının hal-i hazırdaki itiraz ve ittihamını izale ve eskideki muhabbet ve uhuvvetini iade etmeğe vesile olan bir mu'cize-i Kur'aniyedir.» (M:482)

Devletin, Risale-i Nur Külliyyatını resmen yayınlamasını isteyen Bediüzzaman Hazretleri bu isteğini şöyle beyan eder:

«Bu memleketin vatanperver siyasîleri çabuk aklını başına alıp Risale-i Nur'u tab'ederek resmen neşretmeleri lâzımdır ki, bu iki belaya karşı siper olsun.» (M:482)

TEHLİKE- 2

İSLÂM DÜNYASI İLE MÜNASEBETLERİN KOPUKLUĞU

Risale-i Nur Külliyyatında, bu vatan ve millet için en büyük ikinci tehlike olarak, bugün nüfusu 2 milyarı bulan İslâm Dünyası ile münasebetlerin sağlam kurulamayışı nazara verilmektedir. Bu tehlikeye karşı kalıcı teşebbüslerde bulunmak ve çalışmalar yapmak gerekmektedir. Bediüzzaman Hazretleri hayatında bazı çalışmalar başlatmış ve geleceğe ait ikazlarda bulunmuştur. Ezcümle diyor ki:

«Âlem-i İslâm'ın bu mübarek vatanın ahalisine karşı pek şiddetli itiraz ve ithamlarını izale etmek için **matbuat lisaniyla konuşmak** lâzımgelmiş diye kalbime ihtar edildi.» (M:482)

«İkincisi: Üç yüz elli milyon (o zamanki ümmet) Müslümanların nefretlerini kardeşliğe çevirmekle, **bu memleketin en büyük nokta-i istinadını** temin etmektir.» (E:128)

Bin yıllık tarihi İslâmiyet ile şereflenmiş olan bu milletin İslâm Dünyası ile bağlarını koparanın, harici bir cereyan olan **Yahudi kökenli Masonlar**, yani “**Gizli İfsad Komitesi**” olduğunu beyan eden Said Nursi Hazretleri şu dehşetli hadiseye dikkat çekip der ki:

«İkinci cereyan: **Âlem-i İslâm**'daki müstemlekâtlarını kendilerine ısındırmak ve tam bağlamak için bu vatandaki kuvvetli merkezîyet-i İslâmiyeyi dinsizlikle ittiham etmekle bozmak ve âlem-i İslâm'ın irtibatını manen kesmek ve uhuvvetlerini bu millete adavete çevirmek gibi bir plânla şimdiye kadar bir derece muvaffak da olmuş.» (E:218)

Türkiye'de tatbik edilen siyaseti bu “**İfsad Komitesi**” yönlendirerek, İslâm aleyhinde

kullandığını, bilhassa o zamanda İslâm aleyhdarlığının başının İngiliz siyaset tarafından çekildiğini anlatan Bediüzzaman Hazretleri talebelerine yazdığı bir mektupta şöyle ifade eder:

«İngiliz Hükümeti İslâmlar hakkında iki türlü hatt-ı hareket takip etmektedir:

Birisi: O zamanın İslâmlarının önderliğini yapan Türklere karşı olup, Türkiye’de **gizli bir ifsad komitesi** kurarak Türkleri İslâmiyetten uzaklaştıрмаğa ve Kur’anı Türkiye’de sukut ettirmeğe çalışmakta idiler.

Diğeri de: Türkiye’den başka memleketlerdeki müslümanlara tatbik edilen siyaset idi ki, bu siyasete göre de din hususunda müslümanlara geniş müsamaha gösteriyorlar ve onları okşuyorlardı. Türkiyedeki faaliyetlerinden, Türkleri İslâmiyetten uzaklaştırmak ve bu gayede muvaffak oldukları takdirde **Türkleri diğer müslümanların gözünden düşürerek Türklerin önderliğini bertaraf etmek**

amacını güdüyorlardı. » (Elyazma Emirdağ L. Sıra No: 442/358)

Bilhassa son zamanlarda ortaya konan tablonun bu elli sene önce yazdırılan tesbitlere ne kadar çok uygun düştüğü izahtan varestedir. Türkiye'yi dine karşı göstererek İslâm topluluklarıyla irtibatını kesmek bu gizli dinsizlerin temel hedefleri arasındadır. Bediüzzaman Hazretleri bu dehşetli tehlikeye karşı, Kur'andan aldığı feyiz ile açıklama ve ikazlara devam eder. Ve müsbet, vatanperver siyasetçilere der ki:

«**Demokratlar** dört yüz milyon müslümanın nefretini kazanmış olan İngiliz dostluğu yerine; bilakis **müslümanları intibaha getirip onlarla kardeşlik ittifakı yaparak, millet-i İslâmiye'nin eskiden olduğu gibi önderliğini yapmağa** çalışmalıdırlar. Elbette bu daha çok hayırlıdır. Bu hayırlı nokta-i istinadı kazanmak için ezan-ı Muhammedî gibi dinin diğer şearini de yerine getirmek, yeni hükümetin en büyük vazifesi olmalıdır.» (Elyazma Emirdağ L. Sıra No: 442/358)

Bediüzzaman Hazretlerinin ders ve ikazlarına sadece o zamandaki şahıslar veya muhatap olduğu hükümetler nazarıyla bakmamak lazımdır. Nitekim o zaman İngilizlerin başını çektiği İslâm aleyhindeki siyaseti, daha sonraları geniş bir Avrupa siyaseti şekline girip diğer kıtalarda da destekçi yardımcıları çıkmıştır. Bediüzzaman Hazretleri daha sonraları “**garb ve ecnebi**” gibi tabirlerle İslâm düşmanlığının genişlediğini açıklar.

İslâm düşmanları değişik adlarda bulunabilir. Onlar ne halde bulunursa bulunsun. Fakat asıl olan bütün müslümanlar için zaruret derecesinde ihtiyaç olan **İttihad-ı İslâm**’ın tahakkukudur. Bu ittihad, müslümanlar için hayatî bir meseledir. Bilindiği gibi Bediüzzaman Hazretleri, “**Bu zamanın en büyük farz vazifesi, İttihad-ı İslâmdır**” (H:90) diyerek meselenin önemini bildirmiştir. **Müslümanların geniş dairede, İslâma sağlıklı hizmet edebilmek için, en evvel İttihad-ı İslâm’a çalışmaları gerekmektedir. Geniş daire**

(siyasi ve içtimai) çalışmaları ancak İslâm Birliğine zemin teşkil etmelidir. İslâm kardeşliğine zarar verecek davranışlardan kaçınmak gerekmektedir.

İSLAM DÜNYASINA YAKINLAŞMAK DAHA GEREKLİ

Bu memleketteki siyasi güçlerin birbirleriyle boğuşmak veya alt etmek mücadelesini vermek yerine ecdadının mesleği olan **İslâm kardeşliğine** çalışmaları gerekliliğine dikkat çeken Bediüzzaman Hazretlerinin bir mektubu:

«Madem bu ittifaksızlıktan gelen za'fiyet ve kuvvetsizlik sebebiyle ecnebinin politikasına ve ehemmiyetsiz muvakkat yardımlarına karşı bu acib manevî rüşvetler veriliyor. **Dört yüz milyon kardeşin uhuvvetine, milyarlar ecdadın mesleğine** ehemmiyet verilmiyor gibi bir mana hükmediyor. Ve asayiş ve siyasete zarar gelmemek için bu kadar israfat ile bol

maaşlar suretinde kuvvet teminine kendilerini mecbur zannederek rüşvetler veriliyor; milletin fakr-ı hali nazara alınmıyor.

Elbette ve elbette ve kat'î olarak şimdi bu memleketteki ehl-i siyaset garba ve ecnebiye verdiği siyasî ve manevî rüşvetin on mislini **âlem-i İslâm'ın ileride cemahir-i müttefikası hükmünde olacak olan dörtyüz milyon müslüman kardeşlere**, memleket ve milletin ve bu devlet-i İslâmiyenin selâmeti için gayet azîm bir bahşış ve zararsız rüşvet vermesi lâzım ve elzemdir.» (Em:83)

TEHLİKE-3

PARTİCİLİK TARAFTARLIĞI

Particilik birkaç noktadan İslâm'ın temel esaslarına ters düşmektedir. Çoğunluğunu müslümanların teşkil ettiği bir cemiyetin, parti taraftarlığı ile bozulacağını ve parçalanacağını beyan eden Bediüzzaman Hazretleri diyor ki:

«İslâmiyetin pek çok kanun-u esasîsinden birisi, ⁽¹⁾

وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ

âyet-i kerîmesinin hakikatıdır ki, “**Birisinin cinayetiyle başkaları, akraba ve dostları mesul olamaz.**”

Halbuki, **şimdiki siyaset-i hâzırada particilik taraftarlığıyla**, bir câninin yüzünden pek çok mâsumların zararına rıza gösteriliyor. Bir câninin cinayeti yüzünden taraftarları veyahut akrabaları dahi şenî gıybetler ve tezyifler edilip, bir tek cinayet yüz cinayete çevrildiğinden, **gayet dehşetli bir kin ve adaveti** damarlara dokundurup kin ve garaza ve mukabele-i bilmisile mecbur ediliyor.

Bu ise, hayat-ı içtima-iyeyi tamamen zîr ü zeber eden bir zehirdir.

¹ En'âm Sûresi, 6:164; İsrâ Sûresi, 17:15; Fâtır Sûresi, 35:18; Zümer Sûresi, 39:7.

Ve hariçteki düşmanların parmak karıştırmalarına tam bir zemin hazırlamaktır.

İran ve Mısır'daki hissedilen hadise ve buhranlar bu esastan ileri geldiği anlaşılıyor. Fakat onlar burası gibi değil; bize nisbeten pek hafif, yüzde bir nisbetindedir. Allah etmesin, bu hal bizde olsa pek dehşetli olur.» (Em: 174)

Mezkûr yazıda, particiliğin memleketimizde iyice yerleşmesiyle millî kuvvetimiz zayıflayarak dışarıdan gelen müdahalelerin iyice artacağı, hatta Allah korusun dahili kargaşa çıkabileceği ihtar edilir.

Yine aynı mânâda particiliğin vereceği zararları anlatan bir bahis:

«Beşerin vahşet ve bedevilik zamanlarındaki bir kanun-u esasîsine medeniyet namına dine hücum edenler, irtica ile o vahşete ve bedeviliğe dönüyorlar. Beşerin selâmet, adalet ve sulh-u umumîsini mahveden o dehşetli vahşiyane kanun-u esasî, şimdi bizim bu bîçare memleketimize girmek

istiyor. **Garazkârane ve anudane particilik** gibi bazı cereyanları aşılamağa başlaması gibi bir ihtilaf görülüyor.» (Em: 82)

Malum olduğu üzere bir partilinin hatası bütün taraftarlarına teşmil edilmektedir. Yani bir hata binler hatalara çıkarılmaktadır. Bu anlayış hem Kur'an'a zıt düşmekte hem İslâm kardeşliğini bozmaktadır.

Particiliğin yapısında bulunan birbiriyle boğuşmanın bu memlekete ne kadar zararlar verdiğini Bediüzzaman Hazretleri şöyle ifade eder:

«Üç veya dört cereyanın muannidane muaraza etmeleriyle, o kuvvetler, muaraza sebebiyle zayıflar. Memleketin menfaatine ve asayişine sarfedilecek o zayıf kuvvetle hâkimiyetini -hattâ istibdad ile de olsa- asayiş ve emniyet-i umumiyeyi muhafazaya kâfi gelmediğinden, Fransız ihtilâl-i kebirinin tohumlarının bu mübarek memleket-i İslâmiyeye ekilmesine yol vermektir diye telaş edilebilir.

Madem bu ittifaksızlıktan gelen za'fiyet ve kuvvetsizlik sebebiyle **ecnebinin politikasına ve ehemmiyetsiz muvakkat yardımlarına** karşı bu acib manevî rüşvetler veriliyor. **Dörtyüz milyon kardeşin uhuvvetine, milyarlar ecdadın mesleğine ehemmiyet verilmiyor** gibi bir mana hükmediyor. Ve asayiş ve siyasete zarar gelmemek için bu kadar israfat ile bol maaşlar suretinde kuvvet teminine kendilerini mecbur zannederek rüşvetler veriliyor; milletin fakr-ı hali nazara alınmıyor.» (Em:83)

PARTİCİLİĞE BİR ÇARE

Asrın getirdiği içtimaî, siyasî çalkantıların ıslahına Kur'andan aldığı kaideler ile çareler gösteren Bediüzzaman Hazretleri, particilik taraftarlığının zararlarını bertaraf etmede şu çareleri gösterir:

«Uhuvvet-i İslâmiyeyi ve esas İslâmiyet milliyetini o kuvvetin temel taşı yapıp,

mâsumları himaye için, **cânilerin cinayetlerini kendilerine münhasır bırakmak lâzımdır.**

Hem, emniyetin ve âsâyişin temel taşı yine bu kanunu esâsîden geliyor.

Meselâ, **bir hanede veya bir gemide bir mâsum ile on câni bulunsa**, hakikî adaletle ve emniyet ve âsâyiş düstur-u esasîsi ile, o mâsumu kurtarıp tehlikeye atmamak için, gemiye ve haneye ilişmemek lâzım—tâ ki mâsum çıkıncaya kadar.

İşte bu kanun-u esasî-i Kur'ânî (yukarıdaki ayet) hükmünce **âsâyiş ve emniyet-i dahiliyeye ilişmek, on câni yüzünden doksan mâsumu tehlikeye atmak, gazab-ı İlâhînin celbine vesile olur...»** (E:II.172)

Kaynak gösterilen kitaptaki mektubun tamamı, her zaman ve mekânda siyasîler için içtimaî reçete denecek mahiyetindedir.

Yukarıdaki ikaz yazısında, milleti sulh ve selamete götüren ve **zümre hâkimiyeti yerine hukukun hâkimiyetini getiren ve hak kanunlarının ciddiyetini koruyup hukuka**

itaatsizliği önleyen bir düstur ve hakikat nazara verilmiştir. Nitekim bu hakikatın bir cihette izahı mahiyetinde olan şu hâdise ve muhavere gayet manidardır. Şöyle ki:

“Bir zaman bir adam, bir sahrada, bedeviler içinde ehl-i hakikat bir zâtın evine misafir olur. Bakıyor ki, onlar mallarının muhafazasına ehemmiyet vermiyorlar. Hattâ ev sahibi, evinin köşesinde paraları oralarda açıkta bırakmış. Misafir, hane sahibine dedi: “Hırsızlıktan korkmuyor musunuz, böyle malınızı köşeye atmışsınız?”

Hane sahibi dedi: **“Bizde hırsızlık olmaz.”**

Misafir dedi: “Biz paralarımızı kasalarımıza koyduğumuz ve kilitlediğimiz halde çok defalar hırsızlık oluyor.”

Hane sahibi demiş: **“Biz emr-i İlahî namına ve adalet-i şer’iye hesabına hırsızın elini kesiyoruz.”**

Misafir dedi: “Öyle ise çoğunuzun bir eli olmamak lâzım gelir.”

Hane sahibi dedi: “Ben elli yaşıma girdim, bütün ömrümde bir tek el kesildiğini gördüm.”

Misafir taaccüb etti, dedi ki: “Memleketimizde her gün elli adamı hırsızlık ettikleri için hapse sokuyoruz. Sizin buradaki adaletinizin yüzde biri kadar tesiri olmuyor.”

Hane sahibi dedi: “Siz büyük bir hakikattan ve acib ve kuvvetli bir sırdan gaflet etmişsiniz, terketmişsiniz. Onun için adaletin hakikatını kaybediyorsunuz. Maslahat-ı beşeriye yerine adalet perdesi altında garazlar, zalimane ve tarafgirane cereyanlar müdahale eder, hükümlerin tesirini kırar. O hakikatın sırrı budur:

Bizde bir hırsız elini başkasının malına uzattığı dakikada hadd-i şer’înin icrasını tahattur eder. Arş-ı İlahîden nâzil olan emir hatırına gelir. İmanın hassası ile, kalbin kulağı ile, kelâm-ı ezeliîden gelen ve “hırsız elinin i’damına” hükmeden

السَّارِقُ وَ السَّارِقَةُ فَاقْطَعُوا أَيْدِيَهُمَا

âyetini hissedip işitir gibi iman ve itikadı heyecana ve hissiyat-ı ulviyesi harekete gelir. Ruhun etrafından, vicdanın derin yerlerinden, o sirkat meyelanına hücum gibi bir halet-i ruhiye hasıl olur.

Nefis ve hevesten gelen meyelan parçalanır, çekilir. Git gide o meyelan bütün bütün kesilir. Çünkü yalnız vehim ve fikir değil, belki manevî kuvveleri -akıl, kalb ve vicdan- birden o hisse, o hevese hücum eder. Hadd-i şer'îyi tahattur ile ulvî zecr ve vicdanî bir yasakçı o hissin karşısına çıkar, susturur.

Evet iman kalbde, kafada daimî bir manevî yasakçı bıraktığından fena meyelanlar histen, nefisten çıktıkça “yasaktır” der, tard eder kaçırrır.” H.75

MÜSLÜMAN İDARECİ NASIL OLMALIDIR ?

Millete hizmet için vazife alan bir şahısta bulunması gereken vasıfların neler olduğu Risale-i Nurlarda şöyle ifade edilmektedir:

«İslâmiyetin ikinci bir kanun-u esasîsi:

Şu hadîs-i şeriftir: ⁽²⁾

سَيِّدُ الْقَوْمِ خَادِمُهُمْ

hakikatiyle, **memuriyet bir hizmetkârlıktır; bir hâkimiyet ve benlik için tahakküm âleti değil...** Bu zamanda terbiye-i İslâmiyenin noksaniyetiyle ve ubudiyetin zafiyetiyle

² “Milletin efendisi, onlara hizmet edendir.”
el-Mağ-ribî, *Câmiu’ş-Şeml*, 1:450, Hadis no: 1668;
el-Aclûnî, *Keşfü’l-Hafâ*, 2:463.

benlik, enaniyet kuvvet bulmuş. **Memuriyeti hizmetkârlıktan çıkarıp bir hâkimiyet ve müstebidâne bir mertebe tarzına getirdiğinden**, abdestsiz, kıblesiz namaz kılmak gibi, adalet, adalet olmaz, esasiyle de bozular. Ve **hukuk-u ibad da zîr ü zeber olur**. Hukuk-u ibad, hukukullah hükmüne geçmiyor ki hak olabilsin. Belki nefsanî haksızlıklara vesile olur.

Şimdi, Adnan Menderes gibi, “İslâmiyetin ve dînin icaplarını yerine getireceğiz” diye ve mezkûr iki kanun-u esasîye karşı muhalefet edip tam zıddına olarak **iki dehşetli cereyan**, gayet büyük rüşvetle **halkları aldatmak ve ecnebîlerin müdahalesine yol açmak** vaziyetinde hücum etmek ihtimali kuvvetlidir. (Em.2-173)

Eğer idareci memuriyeti kendine hizmet aracı değilde, başkalarına hükmetme aracı olarak anlarsa o cemiyette kimsenin hakkı, hukuku korunamaz. Yukarıda zikredilen Peygamberimizin meşhur hadîsi, bir evvelki

bahiste zikredilen Kur'an hükmünden sonra ikinci bir Esas Kanun'dur. İdareci olacakların bu dinî kanunları iyice anlaması ve hazmetmesi lâzımdır.

Buraya kadar anlatılanlara ilave olarak, hem cemiyeti ayakta tutacak hem çareleri gösteren bir düstur da budur ki:

«İslâmiyetin hayat-ı içtimaiyeye dair bir kanun-u esasîsi dahi, bu hadis-i şerifin, (3)

الْمُؤْمِنُ لِلْمُؤْمِنِ كَالْبُنْيَانِ الْمَرْصُوصِ يَشُدُّ بَعْضُهُ بَعْضًا

hakikatıdır. Yani, **hariçteki düşmanların tecavüzlerine karşı, dahildeki adâveti unutmak ve tam tesanüd etmektir.**

Hattâ en bedevî tâifeler dahi bu kanun-u esasînin menfaatini anlamışlar ki, hariçte bir

³ “Mü'minin mü'mine bağlılığı, parçaları birbirini tutan bina gibidir.” *Buharî*, Salât: 88, Edeb: 36, Mezâlim: 5; *Müslim*, Birr: 65; *Tirmizî*, Birr: 18; *Neseî*, Zekât: 67; *Müsned*, 4:405, 409.

düşman çıktığı vakit, o taife birbirinin babasını, kardeşini öldürdükleri halde, o dahildeki düşmanlığı unutup, hariçteki düşman def oluncaya kadar tesanüd ettikleri halde; binler teessüflerle deriz ki, **benlikten, hodfuruşluktan, gururdan ve gaddar siyasetten gelen dahildeki tarafgirane fikriyle,** kendi tarafına şeytan yardım etse rahmet okutacak, muhalifine melek yardım etse lânet edecek gibi hadisatlar görünüyor. **Hattâ, bir sâlih âlim, fikr-i siyasîsine muhalif bir büyük sâlih âlimi tekfir derecesinde gıybet ettiği; ve İslâmiyet aleyhinde bir zındığı, onun fikrine uygun ve taraftar olduğu için hararetle senâ ettiğini gördüm. Ve şeytandan kaçır gibi, otuz beş seneden beri siyaseti terkettim.**

Hem şimdi birisi, hem Ramazan-ı Şerife, hem şeâir-i İslâmiyeye, hem bu dindar millete büyük bir cinayeti yaptığı vakit muhaliflerinin onun o vaziyeti hoşlarına gittiği görüldü. Halbuki, **küfre rıza küfür olduğu gibi; dalâlete, fiska, zulme rıza da fısktır, zulümdür, dalâlettir.** Bu acip halin sırrını

gördüm ki, kendilerini millet nazarında ettikleri cinayetlerinden mâzur göstermek damarıyla muhaliflerini kendilerinden daha dinsiz, daha câni görmek ve göstermek istiyorlar. İşte bu çeşit dehşetli haksızlıkların neticeleri pek tehlikeli olduğu gibi, içtimaî ahlâkı da zîr ü zeber edip bu vatan ve millete ve hâkimiyet-i İslâmiyeye büyük bir suikast hükmündedir.

Said Nursî (Em: 174)

Bediüzzaman Said Nursi Hazretlerine “**Eûzü billahi mineşşeytani vessiyase**” dedirten müsbet siyaset değil menfî siyasî anlayıştır. Hali hazır siyaset anlayışı ve mücadeleleridir.

TEHLİKE: 4

HALK PARTİSİ'NİN İKTİDARA GELMESİ

(Parti ismi farklı olabilir. Nitekim Demokrat Parti ismi bugün bir başka parti adıyla temsil edildiği gibi Halk Partisi de başka bir isimle hatta birbirinden ayrı birkaç partiyle temsil edilmektedir. Bahisleri okurken geniş düşünmek ve yaşadığımız zamanı nazara almak ve ona göre değerlendirmede bulunmak gerekmektedir.)

Malumdur ki bu alemde iyiler de kötüler de; iyilikler de kötülükler de derecelidir. Yani iyinin daha iyisi, kötünün daha kötüsü vardır. İyi ve kötü değerlendirmeleri bu nisbiyete göre yapılır. İşte bu ölçünün tatbiki bir örneği olabilen bir mektupta deniliyor ki:

«Üstadımızdan, niçin Demokrat Partiyi muhafazaya çalıştığını sorduk.

Cevaben: “Eğer Demokrat Parti düşse, ya Halk Partisi veya Millet Partisi iktidara gelecek. Halbuki, **Halk Partisi** İttihatçıların bozuk kısmının cinayetleri ve hem Cumhuriyetin birinci reisinin Sevr Muahedesiyle ve çok siyasî desiselerin icbarıyla on beş senede yaptığı icraatının kısm-ı âzamı tamamıyla eski partiye yüklendiği için, **bu asil Türk milleti ihtiyarıyla o partiyi kat’iyen iktidara getirmeyecek.**

Çünkü Halk Partisi iktidara gelecek olursa, komünist kuvveti aynı partinin altında bu vatana hâkim olacaktır. Halbuki, bir Müslüman kat’iyen komünist olamaz, anarşist olur. Bir Müslüman hiçbir zaman ecnebîlerle mukayese edilemez. İşte bunun için, **hayat-ı içtimaiye ve vatanımıza dehşetli bir tehlike teşkil eden bu partinin iktidara gelmemesi için,** Demokrat Parti’yi, Kur’ân ve vatan ve İslâmiyet namına muhafazaya çalışıyorum” dedi.» (Em: 206)

HALK PARTİSİNİN MEMUR SALTANATI

Halk Partisi ise: Hakikaten acip ve zevkli bir **rüşvet-i umumîyi** kanunlar perdesinde bazı memurlara verdikleri için, yirmi sekiz senelik bütün cinâyatıyla başkaların cinâyâtı ve **İttihatçıların** ve **mason kısmının** seyyiatları da o partiye yükletildiği halde, Demokratlara bir cihette galip hükmündedirler. Çünkü ubudiyetin noksaniyetiyle enaniyet kuvvet bulur, **nemrutçuluklar çoğalır.** Bu benlik zamanında, memuriyet hakikatta bir hizmetkârlık olduğu halde, bir hâkimiyet, bir ağalık, bir nemrutçulukla nefse **gayet zevkli bir hâkimiyet mertebesini bir kısım memurlara rüşvet olarak verdiği için,** bütün o acip cinayetlerle ve kendinden olmayan ceridelerin neşriyatıyla beraber bana yapılan muamelelerinden hissettim ki, bir cihette mânen Demokratlara galip geliyorlar. Halbuki,

İslâmiyetin bir kanun-u esasîsi olan, hadis-i şerifte ⁽⁴⁾

سَيِّدُ الْقَوْمِ خَادِمُهُمْ

yani, **“Memuriyet, emirlik ise, reislik değil, millete bir hizmetkârlıktır.”** Demokratlık, hürriyet-i vicdan, İslâmiyetin bu kanun-u esasîsine dayanabilir. Çünkü kuvvet kanunda olmazsa şahsa geçer. İstibdad, mutlak keyfi olur.» (Em:164)

HALKÇILARIN DİNE MUHALİF KISMINA KARŞI ÇARE

«Şimdi milletin arzusuyla şeâir-i İslâmiyenin serbestiyetine vesile olan **Demokratlar, hem mevki-lerini muhafaza,**

⁴ “Milletin efendisi, onlara hizmet edendir.” el-Mağribî, *Câmiu’ş-Şeml*, 1:450, Hadis no: 1668; el-Aclûnî, *Keşfü’l-Hafâ*, 2:463.

hem vatan ve milletini memnun etmek çâre-i yegânesi, ittihad-ı İslâm cereyanını kendine nokta-i istinad yapmaktır.

Eski zamanda İngiliz, Fransız, Amerika siyasetleri ve menfaatleri buna muarız olmakla mâni olurdular. Şimdi menfaatleri ve siyasetleri buna muarız değil, belki muhtaçtırlar. **Çünkü komünistlik, masonluk, zındıklık, dinsizlik, doğrudan doğruya anarşistliği intaç ediyor.** Ve bu dehşetli tahrip edicilere karşı **ancak ve ancak hakikat-ı Kur'âniye etrafında ittihad-ı İslâm dayanabilir.** Ve beşeri bu tehlikeden kurtarmaya vesile olduğu gibi, bu vatani **istilâ-yı ecanibten** ve bu milleti **anarşilikten** kurtaracak yalnız odur. Ve bu hakikate binaen, Demokratlar bütün kuvvetleriyle bu hakikate istinad edip **komünist ve masonluk cereyanına karşı vaziyet almaları zarurîdir.**

Bir ezan-ı Muhammedînin (a.s.m.) serbestiyetiyle kendi kuvvetlerinden yirmi defa ziyade kuvvet kazandılar. Milleti kendilerine ısındırdılar, minnettar ettiler. **Hem mânen eski İttihad-ı Muhammedîden**

(a.s.m.) olan yüz binler Nurcularla, eski zaman gibi farmason ve İttihatçuların mason kısmına karşı ittifakları gibi, **şimdi de aynen İttihad-ı İslâmdan olan Nurcular büyük bir yekün teşkil eder.** Demokratlara bir nokta-i istinaddır. Fakat Demokrata karşı eski partinin müfrit ve mason veya komünist mânâsını taşıyan kısmı, iki müthiş darbeyi Demokratlara vurmaya hazırlanıyorlar.

Eskiden nasıl Ahrarlar iki defa başa geçtiği halde, az bir zamanda onları devirdiler. **Onların müttefiki olan İttihad-ı Muhammedî (a.s.m.) efradının çoklarını astılar.** Ve “Ahrar” denilen Demokratları kendilerinden daha dinsiz göstermeye çalıştılar. Aynen öyle de, şimdi bir kısmı dindarlık perdesine girip Demokratları din aleyhine sevk etmek veya kendileri gibi tahribata sevk etmek istedikleri kat’iyen tebeyyün ediyor. Hattâ ulemânın resmî bir kısmını kendilerine alıp Demokratlara karşı sevk etmek ve Demokratin tarafında, onlara mukabil gelecek Nurcuları ezmek, tâ Nurcular vasıtasıyla ulemâ, Demokrata iltica etmesinler.

Çünkü Nurcular hangi tarafa meyletseler ulemâ dahi taraftar olur. Çünkü onlardan daha kuvvetli bir cereyan yok ki, ona girsinler.

İşte madem hakikat budur, yirmi beş seneden beri ehl-i ilmi, ehl-i tarikatı ezen, ya kendilerine dalkavukluğa mecbur eden **eski partinin müfrit ve mason ve komünist kısmı** bu noktadan istifade edip Demokratları devirmemek için, **Demokratlar mecburdurlar ki** hem Nurcuları, hem ulemâyı, hem milleti memnun ve minnettar etmek, hem Amerika ve müttefiklerinin yardımlarını kaybetmemek için bütün kuvvetleriyle ezan meselesi gibi **şeâir-i İslâmiyeyi ihyâ için mümkün oldukça tamire çalışmaları** lâzım ve elzemdir.

Maatteessüf, bazı müfrit ve mason ve komünistler, Demokrat aleyhinde olduğu halde kendini Demokrat gösteriyorlar ki, Demokratları tahribata sevk etsin ve din aleyhinde göstere sin, onları devirsin.» (Em: 24)

TEHLİKE: 5

IRKÇILIK

(MENFİ MİLLİYETÇİLİK)

Memleketimiz ve İslâm Dünyası için bir mühim tehlike de ırkçılık yani menfi milliyetçiliktir. İslâm nezdinde menfi “Arap ırkçılığı” veya menfi “Türk Milliyetçiliği” veya menfi “Kürt Milliyetçiliği” gibi ırkçılığın her türlü menfurudur. Üstad Bediüzzaman Hazretleri menfi milliyetçiliğin İslâm tarihindeki zararlarını Devletin en üst makamı olan Cumhurbaşkanı ve Başbakan’a anlatır ve çarelerini de gösterir. Şöyle ki:

“Reis-i Cumhura ve Başvekile,

Size iki hakikati beyan ediyorum:

Saniyen: **İrkçılık fikri**, Emevîler zamanında⁵ büyük bir tehlike verdiği ve hürriyetin başında⁶ “kulüpler” suretinde büyük zararı görülmesi ve birinci harb-i umumîde⁷ yine ırkçılığın istimali ile mübarek kardeş Arabların mücahid Türklere karşı zararı görüldüğü gibi, şimdi de uhuvvet-i İslâmiyeye karşı istimal edilebilir ve **istirahat-ı umumiye düşmanları gizli dinsizler, yine o ırkçılıkla büyük zarar vermeğe çalıştıklarına emareler görünüyor.** Halbuki menfî hareketle başkasının zararıyla beslenmek, ırkçılığın seciye-i fitrîsi olduğu halde; evvelâ başta Türk milleti dünyanın her tarafında müslüman olduğundan onların ırkçılıkları İslâmiyetle mezcolmuş, kabil-i tefrik değil. **Türk, Müslüman demektir.** Hattâ Müslüman

⁵ (Mi. 661-750)

⁶ (Mi. 1908)

⁷ (Mi. 1914-1918)

olmayan kısmı, Türklükten de çıkmışlar. Türk gibi Arablarda da Arablık ve Arab milliyeti İslâmiyetle mezcolmuş ve olmak lâzımdır. **Hakikî milliyetleri İslâmiyettir. O kâfidir. İrkçılık, bütün bütün bir tehlike-i azîmdir.**

Sizin bu defaki Irak ve Pakistan'la pek kıymettar ittifakınız, (24 Ocak 1955 Bağdat Paktı) inşaallah bu tehlikeli ırkçılığın zararını defedecek ve dört beş milyon ırkçıların yerine, 400 milyon kardeş Müslümanları ve 800 milyon sulh ve müsâlemet-i umumiyeye şiddetle muhtaç Hıristiyan ve sâir dinler sahiplerinin dostluklarını bu vatan milletine kazandırmaya tam bir vesile olacağına ruhuma kanaat geldiğinden, size beyan ediyorum.

Salisen: Altmış beş sene evvel bir vali bana bir gazete okudu. Bir dinsiz müstemlekât nâzırı Kur'ân'ı elinde tutup konferans vermiş. Demiş ki: **“Bu İslâmların elinde kaldıkça, biz onlara hakikî hâkim olamayız, tahakkümümüz altında tutamayız. Ya**

Kur'ân'ı sukut ettirmeliyiz veyahut Müslümanları ondan soğutmalıyız.”

İşte bu iki fikirle, dehşetli ifsat komitesi bu biçare fedakâr, mâsum, hamiyetkâr millete zarar vermeye çalışmışlar. Ben de, altmış beş sene evvel bu cereyana karşı, Kur'ân-ı Hakîm'den istimdat eyledim. **Hakikate karşı kısa bir yol ve bir de pek büyük bir “Dârülfünun-u İslâmiye”** tasavvuru ile, altmış beş senedir, âhiretimizi kurtarmak ve onun bir faydası olarak hayat-ı dünyeviyemizi de istibdad-ı mutlaktan ve dalâletin helâketinden kurtarmaya ve akvamı İslâmiyenin mâbeynindeki uhuvvetini inkişaf ettirmeye iki vesileyi bulduk.» (Em: 222)

IRKÇILIĞA KARŞI ÇARE

«Birinci vesilesi:

Risale-i Nur'dur ki, uhuvvet-i imaniyenin inkişafına kuvvet-i iman ile hizmet ettiğine kat'î delil, emsalsiz bir mazlumiyet ve âcizlik hâletinde telif edilmesi ve şimdi âlem-i

İslâmın ekseri yerlerinde ve Avrupa ve Amerika'ya da tesirini göstermesi ve ihtilâlcilere ve dinsiz felsefeye ve otuz seneden beri dehşetli bir surette maddiyun ve tabiiyun gibi dinsizlik fikrine karşı galebe çalması ve hiçbir mahkeme ve ehl-i vukuf dahi onları cerh edememesidir. **İnşaallah bir zamanda, sizin gibi uhuvvet-i İslâmiyenin anahtarını bulan zatlar, bu mucize-i Kur'âniyenin cilvesini âlem-i İslâma işittireceksiniz.**

İkinci vesilesi:

Altmış beş sene evvel Câmiü'l-Ezhere gitmek istiyordum. Âlem-i İslâmın medresesidir diye, ben de o mübarek medresede bir ders almaya niyet ettim. Fakat kısmet olmadı. Cenab-ı Hak rahmetiyle bir fikir ruhuma verdi ki:

Câmiü'l-Ezher Afrika'da bir medrese-i umumiye olduğu gibi, Asya Afrika'dan ne kadar büyük ise, **daha büyük bir darülfünun, bir İslâm üniversitesi Asya'da lâzımdır. Tâ ki İslâm kavimlerini, meselâ: Arabistan, Hindistan, İran, Kafkas, Türkistan,**

Kürdistan'daki milletleri, menfi ırkçılık ifsat et-mesin. Hakikî, müsbet ve kudsî ve umumî milliyet-i hakikiye olan İslâmiyet milliyeti ile

(8)

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ

Kur'ân'ın bir kanun-u esasîsinin tam inkişafına mazhar olsun. **Ve felsefe fûnunu ile ulûm-u diniye birbiriyle barışsın ve Avrupa medeniyeti, İslâmiyet hakaikiyle tam musalâha etsin.** Ve Anadolu'daki ehl-i mektep ve ehl-i medrese birbirine yardımcı olarak ittifak etsin diye, vilâyât-ı şarkiyenin merkezinde hem Hindistan, hem Arabistan, hem İran, hem Kafkas, hem Türkistan'ın ortasında, **Medresetü'z-Zehra mânâsında, Câmiü'l-Ezher üslûbunda bir darülfünun, hem mektep, hem medrese olarak bir üniversite için, tam elli beş senedir Risale-i**

⁸ “Mü'minler kardeşler.” Hucurât Sûresi, 49:10.

Nur'un hakaikine çalıştığım gibi ona da çalışmışım.

Said Nursî» (Em: 222)

Menfî milliyetçiliğin bu ülkeye zarar vermesini önlemek için en evvel dini hayatın yaşandığı bir Türkiye görünmelidir. Bu meselede en mühim din hizmeti, dinî neşriyat ve İslâm kardeşliğini temine vesile olarak Risale-i Nur bulunmaktadır. Said Nursi Hazretleri bu hakikati eserlerinde tekraren anlatır. Bu eserler bütün dünyaca hususan İslâm dünyasınca takdirle tanınmaktadır. Irkçılığın zararlarını bertaraf etmede Said Nursi Hazretlerinin çare olarak gösterdiği ikinci vesile de, İslâm dünyasının ortası olan Doğuda, bütün İslâm milletlerine hitap eden, tedrisat programını kendisinin çizdiği bir üniversite kurulmasıdır.

DIŐ MÜDAHELE TEHLİKESİNE ÇARELER

Üstad Bediüzzaman Hazretleri, memleketimizde milliyetçiliği veya dindarlığı esas alan siyasîlerin dikkat etmeleri gereken hususları, dört siyasî görüşü tahlil ettiği bir mektubunda şöyle der:

«Milletçilere gelince:

Eğer bu partide sırf İslâmiyet esas olsa, ^{9HAŐİYE} **Demokrat Partiye yardım ettiği gibi, muhalif ve muarız olmayarak,** iktidara gelmesine çalışmaz. Eğer bu parti, ırkçılık ve Türkçülük fikri esas ise, birden hakikî Türk olmayan bu vatandaki ekseriyetin ancak onda üçü Türktür, kalan kısmı da başka milletlerle karışmıştır. O zaman, Hürriyetin başında olduğu gibi, **bu asil ve mâsum Türk milleti aleyhine bir milliyetçilik tarafgirliği**

^{9HAŐİYE} İslâmiyet milleti herşeye kâfidir. Din, dil bir ise, millet de birdir. Din bir ise, yine millet birdir.

meydana gelecek. O vakit hakikî Türkleri, ecnebîler boyunduruğu altına girmeye mecbur edecek. Veya Türkleşmiş sair unsurdan olan ve bu vatanda mevcut ırkçılık ve unsurculuk damarıyla bir ecnebîye istinad ile masum Türk milletini tahakkümleri altına alacaklar. Bu durum ise, dehşetli, tehlikeli olduğundan, Kur'ân ve vatan ve millet hesabına, dindar ve dine hürmetkâr Demokrat Partinin iktidarda kalmasını temin etmeleri için ders veriyorum.» (Em:207)

Bu memleketin milliyetçileri veya dindarları ayrı ayrı parti olsalar bile, “Ahrar” denilen Demokratlar’dan dine dost olan kısmının iktidarda kalmaları için onlara yardım etmeleri ve demokratların muhalifleriyle iş birliği yapmamaları ve onların aleyhlerinde bulunmamaları gerekmektedir.

Bu zikredilen şartlara riayet edilmemesi halinde diğer farklı müslüman milletlerden olan vatandaşların dostluğunu kaybetmenin yanında, Said Nursi Hazretlerinin “asil ve masum” dediği Türk milletinin yabancıların

boyunduruğu altına girmesine sebebiyet verebilir.

“50 SENE SONRA” İKAZI (1996-97 VE SONRASI)

Bu zamanımıza yani 1996’dan sonraki tehlikelere 1946-47 yılında dikkat çeken Bediüzzaman Hazretleri Risale-i Nur eserleriyle ortaya konulan hakikatlere ve bir kısım gerçek Nur Talebelerine çok büyük vazifeler düşeceğini hatırlatır. 1945-47 yıllarında bulunduğu Emirdağ’da yazmış olduğu ikaz mektubunda der ki:

«Risale-i Nur ve hakiki şakirtleri, elli sene sonra gelen nesl-i âtiye gayet büyük bir hizmet ve onları büyük bir vartadan ve millet ve vatani büyük bir tehlikeden kurtarmaya çalışıyorlar.

...Evet, Hürriyetçilerin ahlâk-ı içtimaiyede ve dinde ve seciye-i milliyede bir derece laubalilik göstermeleriyle, yirmi-otuz sene

sonra dince, ahlâkça, namusça şimdiki vaziyeti gösterdiği cihetinden, şimdiki vaziyette de, **elli sene sonra** bu dindar, namuskâr, kahraman seciyeli milletin nesl-i âtisi, seciye-i diniye ve ahlâk-ı içtimaiye cihetinde ne şekle girecek, elbette anlıyorsunuz.

Bin seneden beri bu fedakâr millet, bütün ruh u canıyla Kur'ân'ın hizmetinde emsalsiz kahramanlık gösterdikleri halde, **elli sene sonra** o parlak mâzisini dehşetli lekedar, belki mahvedecek bir kısım nesl-i âtinin eline elbette Risale-i Nur gibi bir hakikati verip, o dehşetli sukuttan kurtarmak en büyük bir vazife-i milliye ve vataniye bildiğimizden, bu zamanın insanlarını değil, o zamanın insanlarını düşünüyoruz.

Evet, efendiler! Gerçi Risale-i Nur sırf âhirete bakar; gayesi Rıza-yı İlâhî ve imanı kurtarmak ve şakirtlerinin ise, kendilerini ve vatandaşlarını idam-ı ebedîden ve ebedî haps-i münferitten kurtarmaya çalışmaktır.

Fakat dünyaya ait ikinci derecede gayet ehemmiyetli bir hizmettir; ve **bu millet ve**

vatani anarşilik tehlikesinden ve nesli-âtinin biçareler kısmını dalâlet-i mutlakadan kurtarmaktır.

Çünkü bir Müslüman başkasına benzemez. **Dini terk edip İslâmiyet seciyesinden çıkan bir Müslim dalâlet-i mutlakaya düşer, anarşist olur, daha idare edilmez.**

Evet, eski terbiye-i İslâmiyeyi alanların yüzde ellisi meydanda varken ve an'anât-ı milliye ve İslâmiyeye karşı yüzde elli lâkaytlık gösterildiği halde, **elli sene sonra yüzde doksanı nefsi emmâreye tâbi olup millet ve vatani anarşiliğe sevk etmek ihtimalinin düşünülmesi ve o belâyaya karşı bir çare taharrisi**, yirmi sene evvel beni siyasetten ve bu asırdaki insanlarla uğraşmaktan kat'iyen menettiği gibi; Risale-i Nur'u, hem şakirtlerini, bu zamana karşı alâkalarını kesmiş; hiç onlarla ne mübareze, ne meşguliyet yok.

Said Nursî.» (E: 21)

Risale-i Nur'dan tesbit edilen bu beş nev'i tehlike, aynı eserlerde anlatılan diğer tehlikelerin yanında daha ciddi tehlike ve zararlara sebebiyet verebilen kısmı teyakkuz için; bilerek veya bilmeyerek alet edilip zarar ve mesuliyetlerine girmemek için ve nihayet selamet-i millet için nazara verilmiştir.

KAYNAK KİTAPLAR:

E: Emirdağ Lahikası-I

Em: Emirdağ Lahikası-II

H: Hutbe-i Şamiye

K: Kastamonu Lahikası

M: Mektubat

Ş: Şualar

T: Bediüzzaman Said Nursi Tarihçe-i Hayatı

İlk Neşir Tarihi: 1994 / İttihad Yayıncılık

İkinci neşri: 10.03.2023 pdf olarak